

VẤN ĐỀ LẬP HỘI

NGUYỄN VĂN CỪ

Trong Lá Thư số 45, khi bàn về Đạo Thời, tôi có ý kiến là nên đổi Lá Thư thành Tập San, tổ chức các cuộc hội thảo về các hiểu biết và kinh nghiệm nghề nghiệp và sau cùng lập hội để tiện bề giao dịch, gom góp tài chánh, phân định trách nhiệm hầu đáp ứng với các biến chuyển của thời thế để tập đoàn Công Chánh Việt Nam tại hải ngoại có cơ hội đóng góp xây dựng đất nước khi thời thế cho phép.

Lá Thư số 46 đã nhận được các ý kiến tóm tắt như sau:

I. Không nên đổi Lá Thư thành Tập San vì đây là “*mơ ước không thực tế, vì như thế là bỏ mờ bắt bóng, cứ để nguyên như cũ cho nó mờ mờ ảo ảo, kéo dài được ngày nào hay ngày ấy*”.

Ái hữu Trần Sĩ Huân đã có ý kiến như vậy nhưng trong đoạn chót, AH lại không rút khoát bác bỏ hẳn mà lại bảo, ai làm được tập san thì cứ nên thử đi, được thì càng tốt, không được cũng chẳng sao, vì còn có Lá Thư, ý Ái hữu muốn dung hòa và muốn chúng ta có cả Lá Thư lẫn Tập San.

2. AH Tôn Thất Ngọ đề nghị cứ để Lá Thư như cũ vì “*Nếu để nó biến thành một hình thể khác nó sẽ tan rã ngay như kinh nghiệm những hội đoàn khác đã vấp phải*”.

Như vậy Lá Thư nhận được hai ý kiến thì cả hai đều không tán thành. Cả hai Ái hữu đều không đề ý đến yếu tố thời cuộc có thể biến chuyển nó là nguyên nhân của các đề nghị thay đổi trước những sự kiện mới có thể xảy ra. Vì lẽ đó, một vị thì muốn lúc nào cũng mờ mờ ảo ảo như nằm mộng, một vị bị quan, thấy thất bại của người khác mà chùn bước.

Phân tích như vậy không có ý gì khác là để chúng ta có một cái nhìn bao quát về diễn tiến các sự việc, chứ thực ra chúng ta đã bị thời thế nó vượt qua rồi. Các biến chuyển rung trời, động đất tại Thiên Môn Quan, tại các nước Đông Âu đã chứng minh cho lời tiên đoán, nếu nay chúng ta còn loay hoay bàn cãi về Lá Thư hay Tập San thì có thể bị coi là gàn dở, là lỗi thời.

Chúng ta đành chấp nhận ý kiến là “tiến lùi” hay “rộng hẹp” là ở lòng ta chẳng phải tại danh từ. Giữ vững lòng tin này thì Lá Thư cũng là Tập San, Tập San cũng là Lá Thư, cả hai là một và một là cả hai. Còn việc làm cả hai thì chắc không được vì lúc này là lúc cần đoàn kết, hợp lại mà làm sợ còn chưa đủ sức, sao lại nghĩ đến việc chia đôi?

II. Về việc hội thảo để tập trung, đúc kết các kinh nghiệm về ngành nghề thì Lá Thư nhận được ý kiến của AH Tôn Thất Ngọ. AH Ngọ cho rằng nên thành lập Viện Nghiên Cứu như Giáo sư Trần Lê Quang đã đề nghị “*để nó có tính cách kỹ thuật hơn*”. Tôi đồng ý với AH Tôn Thất Ngọ và đa số các ái hữu khác là nên thành lập Viện Nghiên Cứu nhưng tôi coi đây là mục đích rất rảo của chúng ta. Tôi quan niệm là nên “tiệm tiến” và đi từ cạn vào sâu, từ nhỏ vào lớn, từ hẹp ra rộng. Các cuộc hội thảo mà tôi đề nghị có tính cách thăm dò để tiến tới Viện Nghiên Cứu. Trong các cuộc hội thảo chúng ta có cơ hội gặp nhau, trao đổi ý kiến, trình bày mục đích tối hậu của chúng ta.

Lại còn một lý do mà các cuộc hội thảo dễ tổ chức, chỉ cần sự đóng góp của vài vị mạnh thường quân sự hợp tác của một số ái hữu có nhiệt tình, có tin tưởng là làm được. Hơn nữa, hàng năm chúng ta vẫn tổ chức được các cuộc hội họp để hàn huyên thăm hỏi, ăn uống

(Xem tiếp trang 24)

VẤN ĐỀ LẬP HỘI...

vui chơi, mỗi năm vài lần, nay thay thế vào đó một hai cuộc họp có tính cách chuyên môn nghề nghiệp thì chả lẽ các AH lại thấy là không được, là vô ích sao?

Tóm lại, lập Viện Nghiên Cứu ngay là đòn pháp, tổ chức các cuộc hội thảo là tiệm pháp, hai cái bổ túc cho nhau vì đòn hay tiệm đều đi đến cùng mục đích, chỉ cần chúng ta có lòng và quyết tâm đi tới mà thôi.

III. Về việc lập Hội thì ngay khi tới Hoa Kỳ vào năm 1985, tôi đã được nhiều AH cho biết là chưa lập được Hội vì đa số không tán thành. Trong bài nói về Đạo Thời, tôi có đưa ra ý kiến lập Hội để chúng ta có một tổ chức hợp pháp, để giao dịch với chánh quyền, với cộng đồng hầu lãnh trách nhiệm khi cần. Khi thời thế đổi thay.

Về vấn đề này, Lá Thư đã nhận được các ý kiến tóm tắt như sau:

— AH Tôn Thất Ngọc: Không nên lập hội, lý do là không ích lợi gì cả chỉ thêm phức tạp, chia rẽ vì bầu bán, thêm nặng nề về hình thức và nhất là vì tinh thần thiếu sốt sắng của các hội viên.

— AH Trần Sĩ Huân: Không nên lập hội lý do là thiếu thực tế vì khó mà sinh hoạt đều đặn, vì hoàn cảnh của các hội viên mỗi người một khác, quan niệm và lập trường không giống nhau.

— AH Nguyễn Cường: Nếu mạnh dạn lập Hội, lý do là chỉ có lợi và không có gì để mất cả.

Trong phiên họp mặt của các Ái hữu Công Chánh miền Bắc Ca Ly tại Sacramento tháng 4 năm 1989, kết quả cuộc thăm dò dư luận về việc lập Hội được AH Nguyễn Cường đúc kết như sau:

Trong 100 AH được đặt thư mời, có 34 AH đã trả lời. Kết quả như sau:

25 vị không có ý kiến gì
9 vị có ý kiến thì
3 vị tán thành lập hội
và thay đổi hoạt
động.
6 vị không tán thành
và không muốn thay
đổi.

Nếu kể các vị không trả lời như là không có ý kiến thì trong số 100 người có:

(66—25) — 91 vị không ý kiến tức 91%
3 vị tán thành, tức 3%
6 vị không tán thành tức 6%

Xem như vậy thì cái đa số thăm lạng quả là nghiêm trọng, đa số chống đối lại cũng mỏng manh, 6% chưa đủ để có tính cách quyết định. Lý do không tán thành chỉ là những sự dè dặt, thiếu tin tưởng ở tinh thần đoàn kết của chúng ta đã thể hiện suốt trong 14 năm qua, qua sự tồn tại của Lá Thư Công Chánh.

Các vị tán thành lập hội thì không sợ mất mát, mạnh dạn muốn dẫn thân, có lẽ là các thành phần trẻ nhưng tiếc thay hãy còn quá ít.

Các AH thăm lạng không có ý kiến có lẽ chưa hiểu rõ ích lợi của sự lập hội ra sao nên e dè, ngần ngại. Để rộng đường dư luận và có yếu tố quyết định, tôi xin trình bày nơi đây các lẽ mà chúng ta nên lập Hội.

1. Chúng ta cần phải có Hội, tức là một tổ chức hợp pháp để có một tiếng nói với chính quyền và với cộng đồng. Bình thường thì không thấy sự quan trọng nhưng khi lâm sự, cần phải bênh vực quyền lợi của đồng bào thì nó là lợi khí đáng kể. Trong những giai đoạn sắp tới, có thể có nhiều biến chuyển liên quan tới những người Việt quốc gia chúng ta ở hải ngoại. Tiếng nói hay hành động của đoàn thể có 4, 5 trăm hội viên cũng quan trọng đầy chứ. Góp gió thành bão, góp ít thành nhiều là một thể thức tranh đấu trong các nước dân chủ để bênh vực một lập trường, một lý tưởng. Có thể có nhiều AH đã tham gia các đoàn thể khác để tranh đấu cho lý tưởng quốc gia, chính nghĩa của người Việt tị nạn nhưng vấn đề trở về nguồn, trở về môi trường Công Chánh vẫn là nên làm vì nơi đây ta có nhiều cơ hội và điều kiện phát triển các khả năng đã có hay còn tiềm tàng của chúng ta.

2. Trong một nước dân chủ, chúng ta cần có một hội đoàn, một tổ chức hợp pháp để phát triển. Như tình hình hiện nay, chúng ta giống như một công trình xây bằng một đồng gạch xếp lên mà không có hồ xi măng để trét gắn cho vững chắc. Vẫn biết là nó đã đứng vững qua nhiều mưa gió nhưng để gánh thêm các trách nhiệm nặng nề sắp tới thì quả là không được. Hiện nay chúng ta mạnh ai nấy làm, không chương trình, không kế hoạch, lập trường cũng không, nhiều Ái hữu lại sợ nói đến chính trị như sợ bệnh Aid vậy.

(Xem tiếp trang 49)

VẤN ĐỀ LẬP HỘI...

Một số đoàn thể bạn như Điện Lực, Công Nghệ, muốn liên lạc với ta nhưng vì ta không có tổ chức nên không biết giao dịch liên lạc với ai. Một số kỹ sư, chuyên viên trẻ tuổi, tốt nghiệp ở các trường Đại học bên này muốn tham gia các hoạt động của chúng ta, nhưng vì chúng ta không có tổ chức nên không biết làm sao mà thu nhận họ. Thành ra chúng ta bị lúng túng trong sự liên lạc với các đoàn thể bạn và bị chối tay trong sự phát triển để tìm các thành phần trẻ thay thế cho lớp già. Như vậy thì làm sao mà tiến được?

3. Việc lập Hội đã đành là cần thiết, nhưng cung cách lập Hội và hình thức nó ra sao?

Lúc đầu Hội ta sẽ là một Hội không vụ lợi, chuyên lo về vấn đề tương tế, trau dồi kỹ thuật. Tên Hội có thể là "Hội Công Chánh Việt Nam Hải Ngoại", ở quốc gia nào thì lấy tên quốc gia đó tỷ dụ như Hội Công Chánh Việt Nam Hải Ngoại tại Hoa Kỳ, Úc Châu, Âu Châu, Gia Nã Đại, v.v... Ở Hoa Kỳ chúng ta sẽ có những tổ chức của Hội ở các tiểu bang, gọi là chi nhánh, thí dụ Chi nhánh Công Chánh Việt Nam Hải Ngoại Cali, Nữu Ước, Hoa Thịnh Đốn, v.v... Nơi nào có ít hội viên quá thì 2, 3 tiểu bang sát nhập làm một, nơi nào có đông quá thì có thể một tiểu bang mà chia đôi như chi nhánh của Hội Bắc Cali hay Nam Cali chẳng hạn. Các chi nhánh lúc đầu có thể hoạt động riêng rẽ, nhưng khi cần, ta có thể triệu tập một phen họp đại hội các chi nhánh để tiến tới thành lập Hội đoàn toàn quốc.

Tại các quốc gia khác thì tùy theo các Ái hữu nơi đây, căn cứ theo tình hình địa phương và số lượng hội viên mà lựa chọn hình thức tổ chức thích hợp để có thể dễ dàng hoạt động.

Các Hội viên sẽ là những người đã từng hay đang làm ngành nghề thuộc Công Chánh, không phân biệt chuyên môn hành chánh, công chức hay nhà thầu miễn có liên hệ tới các hoạt động Công Chánh là đủ rồi. Hiện nay các Ái hữu của ta ở khắp 5 châu có tới 500 người nhưng nếu mở rộng ra như thế và thu hút được các kỹ sư chuyên môn trẻ tuổi đã tốt nghiệp ở các trường hải ngoại nữa thì con số vài ngàn hội viên không phải là khó.

4. Có Ái hữu sẽ hỏi nếu tổ chức thành Hội như thế, thì số phận Lá Thư Công Chánh ra sao?

Trong thời kỳ đầu, nếu không có thay đổi gì quan trọng thì cứ để nguyên tình trạng Lá Thư như cũ, tức là vẫn do các bạn tình nguyện phụ trách như xưa, nhiệm kỳ vẫn là 1 năm với 4 số báo theo nguyên tắc.

LTAHCC 49

Việc đó thoát coi như không có gì mới mẻ, nhưng thực ra, với tổ chức Hội, có rất nhiều tiến bộ và lợi ích cho Lá Thư. Các chi nhánh CCVNHN biết rõ số hội viên của mình sẽ thu thập các bài vở gửi đăng, loan báo các tin tức về các Ái hữu thu tiền yểm trợ Lá Thư, tập trung rồi gửi về Ủy Ban Phụ Trách Lá Thư. Như vậy thì Ủy Ban này khỏi phải gửi báo đến từng người mà chỉ cần gửi tổng số báo cần thiết cho mỗi chi nhánh rồi nơi đây có trách nhiệm phân phát gửi cho các hội viên mà họ biết rõ địa chỉ và số lượng. Để có tiền yểm trợ Lá Thư, các chi nhánh có thể thu 5đ00 cho mỗi số báo, vị chi là 20đ cho bốn số trong năm, cộng với phụ phí 4đ00 mà chi nhánh giữ lại để chi phí cho việc gửi thư, gửi báo. Tổng cộng mỗi hội viên chỉ đóng tối đa là 24đ00 mỗi năm để nuôi dưỡng Lá Thư thay vì như hiện nay cứ mỗi kỳ họp bạn, các Ái hữu mỗi người vẫn vui lòng ủng hộ 10đ, kẻ 20đ, có người lại quên không đóng, tiền ủng hộ lại chỉ được đóng góp bởi các AH hiện diện, vì thế mà số thu trời sụt thất thường, khiến Ban Phụ trách nhiều khi lúng túng vì phải lo tùy tiền mà biện lẽ.

Cách tổ chức như vậy lại có thể tránh được việc lãng phí là gửi báo cho các AH mà sai địa chỉ. Khiến báo phải gửi trả về, vừa không được việc, vừa tốn tiền gửi, như là đối với các báo gửi sang Pháp, Úc, Gia Nã Đại v.v., tiền tem khá đắt. Lại còn đối với các AH nhận được báo mà không cho biết sự sinh hoạt thì các chi nhánh cũng có thể tùy duyên mà nhắc nhở.

Tóm lại, nếu chúng ta có được một tổ chức hợp pháp, một Hội đoàn vững mạnh thì ngoài các lợi ích chính trị, rõ ràng các khả năng phát triển vô hạn, chúng ta còn có thể cải thiện một cách chắc chắn Lá Thư, tin tức sẽ đầy đủ và chính xác hơn, nội dung sẽ phong phú hơn, việc phát hành và phổ biến sẽ gọn ghẽ và chu đáo hơn. Ngoài ra triển vọng tổ chức được các cuộc hội thảo và lập được Viện Nghiên Cứu Kỹ Thuật cũng sáng sủa hơn.

Tóm lại, nếu lập hội mà được như vậy, chắc nhiều người cũng mong muốn. Vấn đề là chúng ta phải mạnh dạn tham gia đóng góp và xây dựng ngay với một lòng tin vững chắc thì chúng ta không những, chẳng mất mát gì cả như lời AH Nguyễn Cường đã nói, mà còn có thể chứng tỏ được tinh thần trách nhiệm trước thời cuộc và các thế hệ mai sau.

Tháng 01-1990

NVC